

DIUMENGE 22 DURANT L'ANY

El teu amor val més que la vida cantarem amb el salmista, en resposta a Jeremies seduït pel Senyor que confessa: *llavors ella (la paraula) es torna dintre meu com un foc devorador tancat en el meu cos: he provat d'apagar-lo i no he pogut.*

El Messies, Fill de Déu vivent reconegut per Pere, diumenge passat, anuncia avui la seva passió - resurrecció i pels deixebles l'elecció a fer: *Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà.*

Sí, el Regne proposat per Crist no és d'aquest món, és un regne d'amor, de misericòrdia, de perdó, de servei, de fidelitat, de justícia. Aquest Regne l'hem d'anar construint cada dia cadascú de nosaltres, entre certes i dubtes com Pere.

A cadascú de nosaltres ens toca discernir, a la llum de l'Esperit, la voluntat de Déu, ell que està ple d'amor envers els qui l'invoquen, que fortifica l'amor en els nostres cors, renovant la nostra manera de pensar, fiant-nos i responent a la seva crida. L'amor farà la resta!

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA Jeremies 20, 7-9

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

Al diumenge 12è, sentíem un extracte dels darrers elements del que s'ha vingut a anomenat les "confessions de Jeremies" en paral·lel a l'anunci de les persecucions que esperen als testimonis de Crist.

Avui en els versets precedents a la mateixa confessió, el profeta entra en diàleg amb aquell que l'ha enviat a la missió. Testimonia el que li costa ser el missatger del Senyor i s'adreça a uns oients concrets.

El caràcter conflictiu de la vocació profètica és ben corrent a la Bíblia. Jeremies vol mostrar la força de l'Esperit en ell com també en aquells que l'han precedit. Recorda els arguments de Moisès enviat pel Senyor a la missió de fer sortir d'Egipte els fills d'Israel (Ex 11, 4-17), el descoratjament d'Elies: *Ja no puc més! Ara, Senyor, pren-me la vida* (1 Re 19, 4) i de la fuga de Jonàs davant Nínive (Jon 1, 3).

Jeremies també, des del principi, havia objectat: *--Ah, Senyor, Déu meu! Som massa jove. Com sabré parlar?*

Ara, aquí, està confrontat a una lluita interior, obligat a parlar contracorrent davant els seus oients. Ell, dolç, ha de predicar violència; ell, el meditatiu, ha de revelar la seva experiència espiritual: *m'he deixat seduir.*

Es troba esqueixat entre els seus desigs espontanis: fugir de les burles i la força irresistible de la Paraula: *Jo em deia: «No hi pensaré més, no anunciaré la paraula en el seu nom», llavors ella es torna dintre meu com un foc devorador tancat en el meu cos: he provat d'apagar-lo i no he pogut.*

Jeremies s'identifica amb la Paraula: que crema en el seu interior com un foc, al·lusió a la Paraula creadora de Déu. El seu sofriment, es seus crits d'home es transformen llavors en pregària al seu Déu.

El profeta Jeremies afrontat a la contradicció, obedient a la voluntat divina, profeta-tipus, model del Servent sofrent del llibre d'Isaïes, que *"no ha fugit als ultratges"* (Is 50, 6), el servent de Déu *"obedient fins a la mort"* (Filp 2, 6-11), figura de tot cristià, de tot deixeble cridat a seguir-lo.

El poble de Déu participa igualment de la funció profètica de Crist -ne un testimoni viu en el seu lloc, abans que tot per una vida de fe i de caritat i oferint a Déu un sacrifici d'alabança, és a dir el fruit de llavis que confessen el seu nom. El conjunt dels fidels que han rebut la unció del Sant Esperit. No pot errar en la fe; i manifesta aquesta prerrogativa per medi del sentit sobrenatural en la fe comú a tot el poble, quan "des dels bisbes fins al darrer dels fidels laics fa sentir el seu acord universal en les coses de la fe i de moral.

Lumen Gentium

PROCLAMAR AQUESTA PRAULA

Aquests tres versets permetrà a Jeremies revelar-nos el seu combat interior.

El lector, canviant de to, evidenciarà bé les tres parts del text:

- l'adreça del profeta a Déu que ha pres la iniciativa de cridar-lo:

Senyor, m'has seduït i m'he deixat seduir; has volgut forçar-me i te n'has sortit.

- El crit del seu sofriment:

Sempre que parl, he de cridar i anunciar: «Violència, destrucció!»

M'has adreçat la teva paraula, i tot el dia m'insulten i m'ultratgen.

- Però una força irresistible l'amara i l'impulsa a parlar, encara que sigui contra corrent:

Si em dic: «No hi pensaré més, no anunciaré la paraula

en el seu nom»,

llavors ella es torna dintre meu com un foc devorador

tancat en el meu cos: he provat d'apagar-lo i no he pogut.

EL SALM 62

El salm 62 que té per títol hebreu en la Bíblia: "Salm de David, quan era en el desert de Judà", ha estat aplicat a David errant pel desert; però és realment David el qui parla? És el salm del desig de Déu, el cant d'un creient, sens dubte un levita que prega en el Temple, un rei o un profeta envoltat d'enemics. Aquest desconcerta per la singularitat de la seva condició *per tu es desvia el meu cor en terra eixuta, assedegada, sense aigua*, per la dificultat de la seva missió, s'adreça a Déu en un diàleg íntim i familiar.

- Expressa, primer, la seva set davant Déu: *Tot jo tenc set de tu*. El desig de Déu és comparable a la set, al·lusió al poble d'Israel i la seva experiència de set en el desert.

- Perseguit, troba refugi prop del Senyor en el seu Temple: *3 Jo et contemplava al santuari quan et veia gloriós i poderós. 4 L'amor que em tens és millor que la vida*, al·lusió a les manifestacions de Déu que oferia la seva aliança al Sinai (Ex 33, 18) i a la visió d'Isaïes al Temple (Is 6, 2)ç

Salvat promet donar gràcies i beneir: *per això els meus llavis et lloaran. 5 Que tota la vida et pugui beneir i alçar les mans lloant el teu nom.*

- Aquesta recerca de Déu està situada en el temps: al matí, (a l'alba)... en la nit... tota la meva vida...

- Aquest salm que suplica: *tot jo tenc set de tu* troba el seu acompliment en les paraules de Jesús a la samaritana a Jn 4, 14: *l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna*. I que afirma: *el teu amor val més que la vida... els meus llavis us alabaran*, i Pau en la carta als Efesis (3, 19) de l'amor de Crist; *que arribeu a conèixer aquest amor que sobrepassa tot coneixement i, així, entreu del tot a la plenitud de Déu*.

Es pot pregar aquest salm amb Crist que es retirava sovint per pregar, que a la creu dirà: *Tenc set*, que pregarà el Pare pels seus deixebles "*Jo vull que allà on som jo, ells també siguin amb mi, i contemplin la meua glòria, la que tu m'has donat*".

Pregar aquest salm, avui, com Església permetrà una interiorització de Jeremies: Paraula que sedueix, que crema com un foc devorador, que fa créixer en cadascú la set de Déu.

SEGONA LECTURA Romans 12, 1-2

PER APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

Entram, amb aquest passatge, en la segona part de la Carta als Romans. Després d'haver tractat, en els onze primer capítols, qüestions doctrinals i descrit el disseny d'amor que Déu té envers tots els homes, ara invita a viure concretament aquest amor.

Pau ens exhorta en nom de la tendresa de Déu. Dos versets li basten per definir la vida cristiana, vida de relació amb Déu.

Tot cristià és convidat a fer de la seva vida una ofrena a Déu de tendresa, l'essencial és agradar Déu, lo que necessita saber reconèixer la seva voluntat. Aquesta vida conforme a la voluntat de Déu s'ha de discernir a la llum de l'Esperit, en el més profund del nostre cor, fins a esdevenir sacrifici sant i vertadera adoració, acció de gràcies en resposta a la misericòrdia de Déu que ens salva en Jesucrist.

Per a Israel l'acolliment de la voluntat divina és l'obediència a la Llei, pels cristians és el compromís seguint a Crist pel camí que ells ens traça: l'amor a Déu i l'amor als altres renovant la nostra manera de pensar.

Es tracta abans que tot d'entrar en el projecte de Déu revelat en Jesucrist: que es faci la vostra voluntat.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Aquestes dues frases són d'una plenitud extraordinària. El lector s'esforçarà a fer-ho notar.

- La primera frase mostra quin és el culte vertader:

- *Germans, per la misericòrdia que Déu ens té,*

- *us exhort a oferir-vos vosaltres mateixos com una víctima viva, santa i agradable a Déu: aquest ha de ser el vostre culte veritable.*

- La segona part en desprèn les exigències: una conversió, un canvi de mentalitat i de comportament:

- *No us emmotlleu al món present;*

- *deixau-vos transformar i renovau el vostre interior, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte.*

COMENTARI A L'EVANGELI DE MATEU 16, 21-27

Camí del Fill de l'home...

Arribat a la regió de Cesarea de Felip, Jesús, després d'haver demanat als seus deixebles de compartir amb ell les opinions sobre ell mateix, els ha posat personalment la pregunta de confiança: *I vosaltres, que deis que som? Tu ets els Messies, el Fill del Déu vivent*, ha respost Pere. Després d'haver-li declarat "benaurat" per aquesta revelació que li ha fet el Pare, Jesús li ha donat un nou nom, simbòlic de la seva nova missió: *Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església*; i li ha promès donar-li *les claus del Regne dels cels*.

Vet aquí que Mateu, reprenent la fórmula amb la que ha introduït el ministeri de Jesús a Galilea, continua: *A partir d'aquest moment ...* Una maneres, per ell, d'anunciar que abordam un nou tornant, decisiu, en l'itinerari de *Jesús, el Crist*(una expressió que recorda el començament del seu Evangeli i solemnitza aquest anunci).

El primer anunci de la Passió:

A aquells que l'han seguit fins aquest moment i que pels llavis de Pere, confessen la seva vertadera identitat, els resta descobrir per quin camí inesperat, capgirador, li caldrà realitzar la missió rebuda del Pare. Jesús s'hi dedicarà a partir d'ara. Escriu Mateu: *A partir d'aquest moment Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia*.

Dient que li "cal", que és necessari sofrir, Jesús no parla d'una fatalitat –comenta Cl. Tassin, evoca el pla de Déu que ell ha acceptat i que destapa (revela) ara als deixebles. Ell ja identifica els notables del sanedri que provocaran la seva mort. La fórmula "ressuscitar al tercer dia" ve del credo de les primeres Esglésies (Cf 1 Cor 15, 4). Aquesta precisió és menys cronològica que teològica. Prové de l'expressió d'Osees 6, 2:El tercer dia ens aixecarà i viurem". Els comentaristes jueus hi llegeixen una profecia de la resurrecció dels justos a la fi dels temps (Commentaires bibliques. Année A, ÇClaude Tassin, pag. 141).

Nosaltres llegim aquí una dels tres anuncis de la Passió que fitaran la marxa de Jesús vers Jerusalem (vide: 17, 22-23 i 10, 17-19). Cadascun d'ells provocarà la mateixa incomprensió dels deixebles. Cadascun d'aquests anuncis afirmarà que no hi ha altre camí pels deixebles que el emprès pel seu Mestre.

Els vius retrets de Pere:

No poden callar la seva reprovació i desacord davant d'una tal perspectiva, impensable als seus ulls com als del seu poble, *Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!»*. Si ell ha confessat bé la messianitat del seu Mestre, el pensament de que el Messies ha de passar per la humiliació, el sofriment i la mort, li és insuportable: en nom del Messies gloriós, refusa el Servent sofrent.

La rèplica severa de Jesús:

Al moment d'enfrontar la passió i la mort, Jesús coneix la prova de la solitud. No solament les multituds l'han abandonat, sinó els seus mateixos amics "no comprenien". I aquell que ell ha escollit per a ser "la pedra" de fonament, la roca sòlida sobre la qual construirà la seva Església, es transforma de cop en pedra de tropissar, i "obstacle en el seu camí" amb el risc fer-lo caure: Ell li suggereix una opció messiànica conforme als *pensaments dels homes, i no als de Déu*.

«Fuig d'aquí, Satanàs! (Passa darrera meu lit.) Replica secament Jesús. És a dir, roman, resta, al teu lloc de deixeble, darrera meu. *Aquest desaire –comenta Cl. Tassin- dibuixa un contrast volgut amb la benaurança dirigida a Pere a 16, 7. Aquest ha sabut dir la seva fe; però no es plega als ulls de Déu. No solament la seva revolta procedeix de l'egocentrisme en "els pensaments dels homes", sinó que serveix a Satanàs, tot un univers hostil a la missió de Crist (L'Evangile de Matthieu, p. 181).*

... camí dels seus deixebles:

I per dissipar tota ambigüitat, Jesús afirma que no hi ha altre camí pel deixeble que el que, ell el Mestre ha emprès el primer: el camí de la creu: *Si algú vol venir amb mi, que es negui el mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi.*

Tres sentències, construïdes totes tres sobre el mot "vida", il·lustren tot d'una aquesta elecció: *Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà:* aquell que fa de si mateix el centre de la seva existència, aquest marxa cap a la seva perdició; però aquell que aparentment, "fracassa, perd" la seva vida a causa de Crist, camina, de fet, vers el seu èxit.

Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida?: la vida d'un home no s'identifica amb el que posseeix, encara que "guanyi tot el món sencer"

Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Ningú pot pagar a Déu el seu rescate, dirà ja el salm 49, 8.

Conclou Jean Radermakers: *Basta al deixeble-servidor ser com el seu Mestre-Servidor (10, 24-25): negar-se a si mateix, portar la seva creu i seguir, són els elements constitutius de l'existència del deixeble. El que era exigint de Pere és demana a tots: consentir en el disseny salvador de Déu tal com és i es manifesta en la vida de Jesús, i per tant, acceptar que el Pare sigui infinitament tot altre del que "la carn i la sang" poden imaginar-se i pensar (Au fil de l'Évangile selon Matthieu, p. 221).*

A l'evangeli de diumenge passat Pere reconegué en Jesús el Messies, el Fill del Déu vivent i esdevé la pedra angular sobre la qual Jesús edificarà la seva Església. Una etapa és ja acabada.

A partir d'aquell moment- continua el text- Jesús comença a explicar als deixebles...; es comprèn que alguna cosa nova s'endevina, l'horitzó serà des d'ara el del misteri pasqual. Segueix el primer dels tres anuncis de la passió – resurrecció de Jesús que puja a Jerusalem. Es passa així de la revelació de Jesús Messies a la de Fill de l'home sofrent.

I Jesús s'explica: calia que.... Revelant Així el projecte de Déu, la coherència del pla de salvació per a la humanitat i l'acompliment de les Escriptures (Mt 26, 56).

Pere refusa aleshores el que diu Jesús *A tu això no et passarà*, reacció ben humana; de roca que era, Pere esdevé una pedra de tropissar, un obstacle al pla de Déu, un temptador del seu Senyor com Satanàs. Jesús el refusa: *Vés-te'n d'aquí, Satanàs!*, com havia fet quan les temptacions al desert (Mt 4, 10) i convida així a Pere a tornar prendre el lloc de deixeble com al principi: no veus les coses com Déu, sinó com els homes.

El que aquí està en joc, és la fidelitat de Jesús a la crida del Pare, és tota la seva missió.

Tot d'una, Jesús interpel•la els seus deixebles: --Si algú vol venir amb mi... els proposa un procés dinàmic: renunciar a si mateix, prendre la creu, seguir, que conduirà a la salvació. Aquest progrés exigeix una conversió radical; Jesús ens n'ha mostrat el camí.

Renunciar a si mateix i prendre la seva creu, és renunciar al seu interès, a tota seguretat, anar fins el final del servei als altres, en una vida tota entregada, sigui quin sigui el preu a pagar.

La sort dels deixebles de Crist serà sempre lligada a la del seu mestre (Mt 10, 24-25). La vida de tot cristià estarà sempre en referència a la de Jesús, estirada entre el desig humà de seguretat, salvar la vida, i la crida a un amor, total do de si mateix, per viure amb Crist la seva passió, però també la seva resurrecció: Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà.

La creu compromet la fe de tot cristià en el més profund del seu ésser si accepta renovar la seva manera de pensar i de discernir la voluntat del pare com Pau ho proposava als cristians de Roma.

PROCLAMAR L'EVANGELI

El lector vetlarà pel to de la seva veu a posar en evidència les tres parts d'aquest text, els mots frontissa i les frases claus.

- Jesús anuncia la seva mort-resurrecció.

Des d'aleshores

Jesús començà a explicar als deixebles que calia que anàs a Jerusalem

i que patís....., i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia.

- La reacció de Pere i la resposta de Jesús.

-Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà.

Però Jesús es girà i digué a Pere:

--Vés-te'n d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes.

- La manera de viure dels deixebles de Crist.

Aleshores Jesús digué als seus deixebles:

--Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà...